zijn als Mijnheer Forbes naar bed gegaan is, als ik hem opbel."

Winter schudde 't hoofd.

„Pardon, Mijnheer Theydon, maar ik ben ouder dan U en durf U raad te geven," zei hij. „Een schrijver, die zijn weg in de wereld maken moet, kan niet iemand van Mijnheer Forbes' positie verwaarloozen. Gaat U dadelijk naar de telefoon. Het zal hem genoegen doen. Haast U maar niet."

Theydon begreep, dat Furneaux lont zou gaan ruiken als hij doorging met weigeren, en hij vreesde de gevolgen. Hij ging zonder een woord te zeggen weg. Toen de buitenste deur achter hem dicht was, keerde Winter zich tot Furneaux.

„Nu ?" vroeg hij.

Als eenig antwoord wenkte Furneaux met zijn hand en ging op zijn teenen de vestibule in. Na gewacht te hebben tot hij de deur van No. 18 dicht hoorde slaan, opende hij die van No. 17 zoo voorzichtig, dat er niets van te hooren was. Spoedig had hij zijn oor aan Theydon's brievenbus en volgde het gesprek van één kant aandachtig.

Theydon had goed nagedacht gedurende die paar stappen van de eene étage-woning naar de andere. Zijn telefoon hing aan den tusschenmuur, die de twee appartementen van elkaar scheidde, en hij was er niet zeker van dat, in de doodsche stilte die er op dit late uur in de Innesmore Mansions heerschte, zijn stem niet gehoord zou kunnen worden. Wel rekende hij er niet op dat Furneaux luistervink zou spelen aan de spleet van de brievenbus, maar hij besloot niets te wagen en niets te zeggen, dat verdacht zou klinken.

Toen hij dus 't nummer van Forbes had, en met hem aangesloten was, hoorde Furneaux 't volgende :

„Bent U daar, Mijnheer Forbes ? 't Spijt me dat ik mijn knecht daarnet met een boodschap die eenigszins kortaf klonk gestuurd heb, maar de heeren van Scotland Yard zijn zoo vriendelijk geweest mij te excuseeren, en dus kom ik U even opbellen . . . Neen, 't spijt me, ik kan morgen niet komen lunchen en ook niet nog eens naar Brooklands gaan van de week. Die vreeselijke moord, waar ik U over gesproken heb, maakt mijn aanwezigheid bij een onderzoek noodig, en de politie schijnt veel belang te hechten aan het bezoek dat Mevrouw Lester gisterenavond heeft gehad van iemand, dien ik op straat gezien heb, en dien Bates en ik de kamers van die arme mevrouw hoorden binnengaan en uitkomen . . . Bates ? O, dat is mijn factotum. Hij en zijn vrouw doen 't huishouden voor me. Ja, ik zal U graag laten weten, zoodra ik weer vrij ben. Dan kunnen U en ik nog eens rustig over het vliegen spreken . . . Neen. De detectives hebben blijkbaar nog geen idee wie de moordenaar is, zelfs hebben ze het doel van den moord nog niet ontdekt. Zij hebben mij no. 17 laten zien ; ik was daar juist toen U telefoneerde . . . De moordenaar heeft de kamer geheel doorzocht, maar zoover ik weet, geen geld of juweelen aangeraakt. Het eenig eigenaardige van die kamer is, als ik 't zoo zeggen mag, de lucht van een verbrand wierookstokje. Die hangt in de gang en in de slaapkamer waarin het lijk gevonden werd. . . . O, a propos, Mevrouw Lester heeft een brief geschreven, dien haar bezoeker op de bus gedaan heeft, en de persoon aan wie die brief gericht was, heeft de politie al in den arm genomen. Wat er in staat maakt, dat die man voor verdenking gevrijwaard is . . . Ja, als ik soms morgen een oogenblikje heb, zal ik U op Uw kantoor in de City opbellen. Ik zal 't nummer zeker wel in 't telefoonboek vinden ? . . O, dank U wel — Ik zal 't opschrijven — 00400 Bank . . . Adieu ! 't Is schandelijk dat deze vervelende geschiedenis onze plannen in den weg staat, die me, hoe meer ik er over nadenk, des te aantrekkelijker toeschijnen. Tot ziens dan." — In werkelijkheid had Forbes geen woord gezegd over zijn vredespropaganda, maar hij had spoedig begrepen, dat Theydon het gesprek een wending in die richting wilde geven.

Dit bleek uit een zacht „Ik begrijp je volkomen." Hij had niet geprobeerd den schrik te verbergen, die hem beving toen Theydon van het wierookstokje sprak. Hij mompelde duidelijk „Goede God ! Dan heb ik me niet vergist," en weer had hij zijn ontsteltenis geuit, toen hij van den brief hoorde. Maar hij maakte de zaak voor Theydon gemakkelijker door er op aan te dringen dat hij hem den volgenden morgen zou komen opzoeken, hetzij op zijn kantoor in de Old Broad Street of aan zijn huis. Eigenlijk kon het Theydon niet schelen of iemand gehoord had wat hij had gezegd, maar toch was 't een opluchting voor hem toen hij bemerkte, dat hij moest bellen om weer in No. 17 toegelaten te worden. — Furneaux deed de deur open.

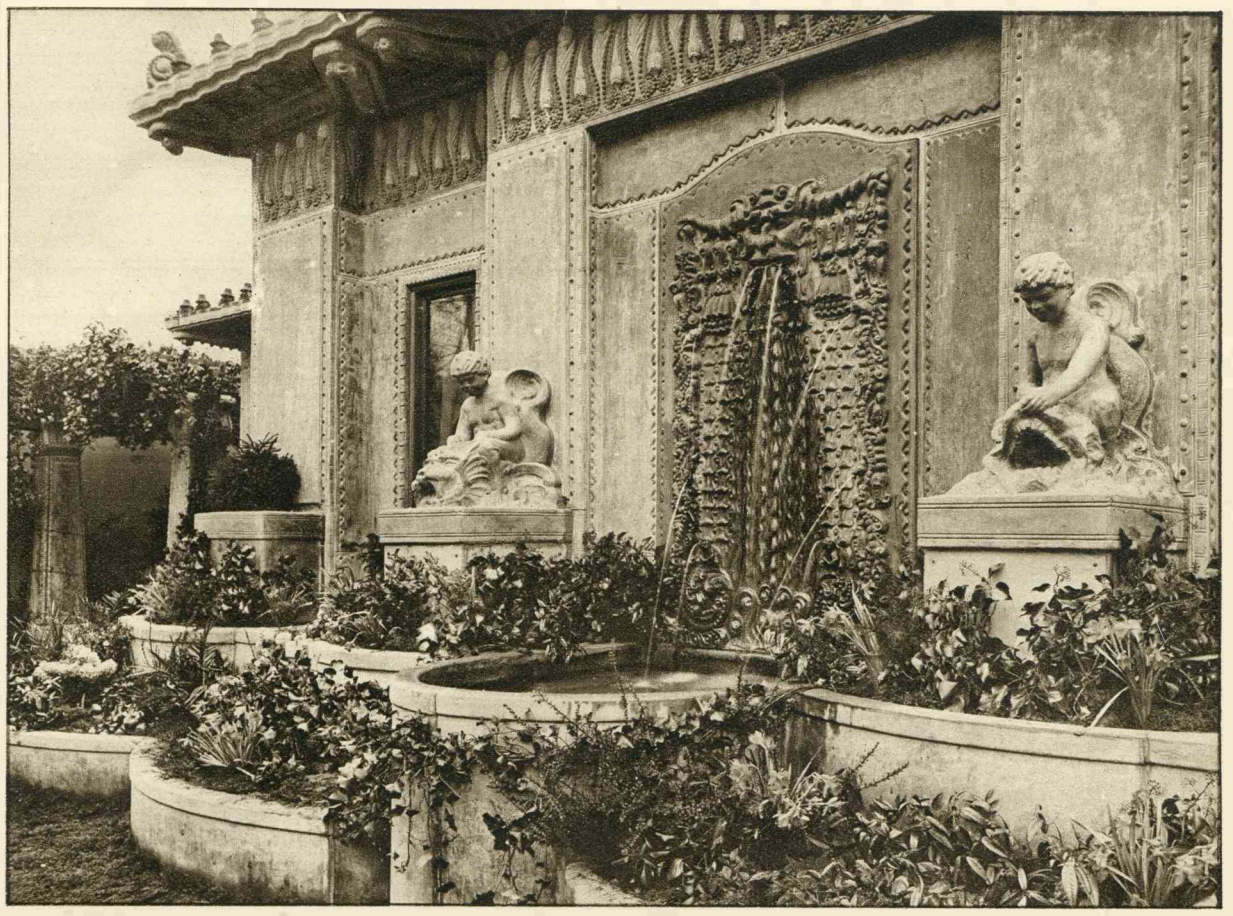
„U hebt Uw vriend gauw afgescheept, hè ?" zei de detective, terwijl zij naar Winter toeliepen.

„Ja. Het was juist wat ik gedacht had — een dringende uitnoodiging om Mijnheer Forbes te helpen bij zijn plannen om de menschheid te verbeteren. Ik heb hem ronduit verteld, dat de heeren het eerst recht op mij hadden. Ik moet zeker bij het onderzoek tegenwoordig zijn ?"

Het tuinhuis van gemetalliseerd beton op de Jaarbeurs.

In ons vorig nummer gaven wij bij het artikel over de Eerste Jaarbeurs in ons land, ook een foto van het sierlijke, door den architect Jan Gratama ontworpen tuinhuisje in gemetalliseerd beton, een der bezienswaardigheden van de Beurs. Thans brengen wij op deze pagina nog een tweetal foto's van dit huisje, n.l. een intérieur (boven) dat de vorige week tijdens ons bezoek nog niet geheel gereed was, en een extérieur (beneden). Het voor ruim een jaar door de gebroeders Dr. Ing. L. A. Sanders en A. J. Sanders uitgevonden metalliseeren van beton, dat in de bouwkunst steeds een belangrijker, zoo niet overheerschende rol gaat spelen, bestaat daarin, dat door middel van metaalzouten een chemische werking in de oppervlakte van het beton tot zekere diepte wordt verkregen, waardoor een fraaie en duurzame kleuring in groote verscheidenheid wordt bereikt. Het groote voordeel van metalliseering bestaat vooral hierin, dat het gekleurde beton zich beter leent tot een goede en rijke architectonische behandeling, dan het effen grijsgrauwe. (*foto's Bern. F. Eilers*).

„Morgen niet. De lijkschouwer moet de getuigenis van den dokter hooren en van Ann Rogers, als zij tenminste in een toestand is om te verschijnen, en dan zal de zaak een week verdaagd worden."

„Wacht eens, dat doet me aan iets denken. Heeft Mevrouw Lester's dienstbode den bezoeker niet binnen gelaten gisterenavond ?" Theydon deed deze vraag met opzet. Hij was nu kalmer en was vast besloten welken weg hij volgen moest. Hoewel hij Winter verzekerd had, dat hij den onbekende zou herkennen als hij met hem geconfronteerd werd, en het dus pijnlijk kon worden als Forbes in de zaak gehaald werd, was hij van plan te zeggen, dat hij inderdaad een opmerkelijke gelijkenis tusschen den millionnair en den man, dien hij naar het naambordje op den hoek had zien kijken vond, maar overtuigd was, dat de gelijkenis een eigenaardige toevalligheid was, zooals ze zoo dikwijls in een wereldstad aangetroffen wordt. De handigste rechter zou verder niets uit hem krijgen. De onwaarschijnlijkheid, dat Forbes die geheimzinnige bezoeker was geweest, zou zijn houding rechtvaardigen, en dit denkbeeld troostte hem zóó, dat hij de twee detectives met nieuw vertrouwen kon aanzien en met een zelfbeheersching, die vergeleken bij zijn verlegenheid van eerst hem bijzonder aangenaam stemde.

Winter antwoordde.

„Neen," zei hij. „Héél toevallig had Ann Rogers verlof gekregen om den nacht bij haar vader door te brengen, die in Camden Town woont. Hij is een oud man en werd gisterenavond ziek. Hij had iemand gevraagd om zijn dochter te telegrafeeren. Zij heeft het telegram ontvangen en is naar hem toegegaan. Natuurlijk zal dat deel van de kwestie ook geheel duidelijk gemaakt moeten worden, maar de voornaamste feiten staan vast. Ann Rogers had haar eigen huissleutel. Daar Mevrouw Lester gewoonlijk laat opzat, veel hield van lezen, en zelden vóór tien uur opstond, wachtte de dienstbode tot dat uur vóór zij haar meesteres een kopje thee bracht. Aan die vlek op het tapijt bij de deur kunt U zien waar het blad uit haar handen is gevallen."

Soms bereikt een kunstenaar het grootste effect door één handige penseelstreek. Hoewel Winter gebloosd zou hebben als men hem een woord-kunstenaar genoemd had, bereikte hij een dergelijk resultaat door zijn laatsten zin. Theydon kon zich voorstellen hoe alles zich toegedragen had. Hij zag de levenlooze figuur op het bed geworpen, het verwrongen gezicht, de armen en handen in vreemde houding. Hij hoorde den doordringenden kreet van de ontstelde dienstbode, een oudachtige vrouw, die Bates als een „bedaarde juffrouw" had beschreven, en kon zich het gerinkel van het beladen blad voorstellen, toen het uit haar krachtelooze vingers viel. Een soort woede steeg in hem op. Mevrouw Lester was op een vreeselijke en lage manier vermoord, en wie er ook onder lijden moest, millionnair of arme, de ellendeling, die de misdaad bedreven had, moest door de wet gestraft worden.

Op dat oogenblik vergat hij Evelijn Forbes, en dacht alleen maar aan de mooie, elegante vrouw, die zoo plotseling aan 't leven ontrukt was door den greep van een menschelijk beest, dat nu onbekend en onverdacht onder zijn medemenschen rondliep. Het was niet in te denken, dat Forbes schuldig was, maar waarom kwam hij er dan niet voor uit, dat hij het slachtoffer kende, om zoodoende de politie te helpen ? Hij keek woest naar de vlek en nam zich vast voor zijn geweten van een zwaren last te ontdoen. Hij zou tot morgen wachten en Forbes dwingen open kaart met hem te spelen. Anders —

„U zoudt wel willen dat U den moordenaar nu hier hadt ?"

Furneaux sprak zacht en met geen zweem van zijn gewone ironie, maar Theydon voelde, dat de kleine detective nogmaals tot in 't binnenste van zijn ziel gelezen had.

„Ja," zei hij, en er was een nieuwe ernst in zijn toon. „Dat wou ik. Ik ben nog nooit van te voren met zoo'n misdaad in aanraking geweest. Het maakt, dat je een soort persoonlijke verantwoording gaat voelen. Als ik bedenk dat ik in mijn kamer zat te lezen over de luchtvaart, terwijl een vrouw geworgd werd op een paar meters afstand. O, 't is afschuwelijk. Laat mij U ééns en vooral zeggen, dat als ik iets kan doen, om den moordenaar van Mevrouw Lester aan de justitie over te leveren, U op mij aan kunt, wat 't me ook kosten moge."

„Ik ben er van overtuigd dat U meent wat U zegt, Mijnheer Theydon," zei Winter kalmeerend. „Nu, ik geloof dat we vanavond niets meer doen kunnen. Ik heb U weinig meer te vertellen —"

„Het doodskopje — het ivoren doodskopje !" viel Furneaux hem in de rede.

Een oogenblik kwam er een uitdrukking van verveling over het goedige gezicht van den hoofd-inspecteur. Theydon lette er niet op, omdat Furneaux' vreemd-klinkende woorden zijn aandacht trokken.

„Een ivoren doodskopje !" riep hij uit. „Wat heeft een ivoren doodskopje te maken met den moord op Mevrouw Lester ?"

(Wordt vervolgd).